НОВА ЗОРА

ВЕСТНИК „НОВА ЗОРА“ Е ПРОДЪЛЖИТЕЛ НА В. „ЗОРА“, ИЗЛИЗАЛ ОТ 14 МАЙ 1990 Г. ДО 16 ЮЛИ 1996 Г.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО

www.zora-news.com
София
Година XXVII
(XXXV)
Вторник,
8 октомври 2024 г.
брой 37
Цена 2 лв.

НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“

В БИТКА ЗА ИСТИНАТА

Проф. Нина ДЮЛГЕРОВА

Провокациите с историческата памет винаги са поставяли на изпитание българското общество. Напоследък обаче те стават все по-непремерени и опасни. Причината **е очевидно в това, че външнополитическата лабилност на** *„Големия брат“* трябва да бъде компенсирана с чувствителната за българите тема за отношенията между **Русия и България.**

Ще стане година вече, откакто целенасочено и услужливо пишман политици на местно и национално ниво си затвориха очите за демонтажа на **Паметника на Съветската армия в София и събарянето на паметника на граф Игнатиев във Варна**. По-късно чрез евроанталнтическоталибански код бяха задействани **общински съветници от ПП-ДБ в Пловдив, които поставиха въпроса за преместването на паметника на Альоша** в някакъв измислен музей на социалистическото изкуство.

Не е никак случайно обаче, че продължават да бъдат осъществявани **финансово мотивираните акции за заличаване и дискредитиране на ролята и мястото на Русия в българската история**. Същевременно се премълчават изобличителните факти, свързани с разрушителните бомбардировки на англоамериканските съюзници за унищожаване на **българското население и българските градове през 1943-1944 г.** С пълна сила се прилага принципът *„лъжецът вика дръжте лъжеца“*. Сега за пореден път се създава повод за безсмислена конфронтация. След като не успяха да сменят името на *катедралата „Св. Александър Невски“*, опитват се вече да променят и едноименното название на площада. **Името на Свети Иван Рилски е скъпо на всеки българин**, но това не означава, че не живеем в свят, в който всяко ново нещо е добре забравено старо. Това ясно се наблюдава в последователно прокарваната политика **на евроатлантическия слугинаж в софийската община и, уви, в** *СУ „Св. Климент Охридски“, където един бивш ректор с лекота зачертава наследството на своя именит баща.*

На стр. 2

Поредното посегателство срещу храма "Св. Александър Невски"

Компактът за Украйна

Какво се крие зад двустранното споразумение в областта на сигурността, което България ще подпише?

Велизар ЕНЧЕВ

„България ще сключи споразумение в областта на сигурността с Украйна и ще се присъедини към подкрепения от държави-членки на НАТО „Компакт за Украйна“, **гласи едно от последните решения на Министерския съвет.**

Инициативата предвижда *„оказване на политическа подкрепа на Украйна, както и координиране и ускоряване на усилията за подпомагане на украинската страна в областта на сигурността...“*

Особено важно е уточнението на правителствената пресслужба, според което *„България ще подпише споразумението за сигурността с Украйна, съгласно което страните ще работят по конкретни двустранни договорености...“*

Решението на служебния кабинет дойде само 24 часа, след като унгарския външен министър **Петер Сиярто** обяви, че няма да подкрепи плана на Европейския съюз за изпращане на инструктори и съветници в Украйна за обучение на въоръжените сили на страната.

Тук веднага трябва да поясним: европейската мисия за обучение на украински военни на територията на Евросъюза (предимно в Германия и Полша) започна през ноември 2022 г. и изтича точно след месец. В момента ЕС обсъжда не само удължаване на мисията с две години, но и разширяването ѝ, включващо изпращане на инструктори и военни съветници в Украйна.

В чисто военен план можем да поставим знак на равенство между ЕС и НАТО, защото след 2022 г. Евросъюзът ударно се милитаризира и се трансформира в бойно поделение на Северноатлантическия пакт.

Нека сега преведем решението на служебния кабинет за *„подпомагане на украинската страна в областта на сигурността“*.

Преди два дни новият **генерален секретар на НАТО Марк Рюте** посети Киев и направи изявление, косвено уличаващо българското правителство в намерение да ни въвлече в украинската война.

Отговаряйки на въпрос, свързан с искането на Украйна да поразява военни цели в Русия със западно оръжие, **Рюте** каза, че НАТО няма обща позиция по казуса, а всеки член на пакта *„сам ще взема решенията по този въпрос“*.

На стр. 2

ISSN 1310-8492

37

От стр. 1

В БИТКА ЗА ИСТИНАТА

За пореден път се създава повод за безсмислена конфронтация и това, че не е случайно, един историк не може да не го осъзнава. Предстоят предсрочни парламентарни избори и евроатлантическата клиентела бърза да си осигури топлото отношение на Посолството на **Н. пр. Мартен**. Явно инициаторите залагат на две неща. Първо, цели се **противопоставяне на двама светци и в резултат - тяхното обезличаване в историческата памет. Второ, създава се опасен сегмент в предизборната кампания, ориентиран към компрометиране и изпразване от съдържание на свети имена от православната ни история**. Професионалистите в тази тема вече написаха своята обоснована позиция по въпроса. Все пак трябва да се зададе въпросът - **защо сега?** Ясно е, че се поставя отново на изпитание българското търпение и се спазва се принципът *„на война (на избори) като на война“*, т. е. **всичко е позволено**. **Прави се опит да се повтори историята с разрушаването на Паметника на Съветската армия.** Инициаторите на тази акция обаче **няма как да обяснят публично какво налага точно днес и сега тази промяна**. Вероятно се смята, че в суматохата около изборите това ще мине безнаказано и ще увеличи финансовите сметки на поредните безродници, следващи послушно заповедите на Посолството. Обслужващият слугинаж изглежда не следи добре глобалните процеси или живее с погрешната илюзия, че ще бъде защитен от сегашните си господари. **Англосаксонците обаче, както е известно, обещават, използват и захвърлят, но не защитават.** Справка – Афганистан. Надеждата, че внуците на комунистическите династии след поредната промяна на господаря ще оцелеят отново, е равнозначна на надеждата на ония, които висяха по колесниците на излитащите самолети в Кабул. Това означава, че резките движения, свързани с преименувания на площади и паметници, са със силно повишена опасност за евроатлантическите послушници. Рискове на занаята, както се казва. Гаранцията за безоблачно и осигурено финансово и политическо бъдеще все по-силно наподобява на изчезващ в небесните висини боинг. **Новата хамелеонщина обаче става все по-жалка и нетърпима.**

Името на Свети Иван Рилски е скъпо на всеки българин, но това не означава, че не живеем в свят, в който всяко ново нещо е добре забравено старо.

Същите корпоративни менклатурни активисти, които преди десетина години работеха за използването на опасната шистова технология в Североизточна България, сега определят защитниците на паметника на Альоша в Пловдив като антихристи и се правят на пазители на православните светии и традиции на Отечеството.

Те непрестанно изтъкват, че **Александър Невски** бил татарин, и че от него Сталин е изваял образа на прославен войн – защитник на Русия и славянството. Но това, което Сталин е извършил с филма за Александър Невски, е нещо съвсем заслужено. Защото няма историческа личност с формулирана по-кратка и по-несъкрушима истина: *„Не в силе Бог, а в правде!“* Така че правдата изисква храм-паметникът *„Св. Александър Невски“* и площадът пред него да си останат с осветеното пред Бога име и да не гневим Вседържителя. Преди 100 години други вече веднъж го бяха преименували, а впоследствие не закъсня и божието наказание - една цяла династия беше заличена.

Погледнато по-нашироко, българската политика е в сериозен дисонанс с принципите на международното право. България е международноправен субект, член на ООН, както и на важни глобални и регионални международни организации. Русия е държава, една от петте постоянни членки на Съвета за сигурност на ООН, а също така международноправен субект, **с който никой друг участник в международните отношения не е прекъснал дипломатическите си отношения. Това означава, че сключените двустранни и многостранни договори са актуални**. По този повод се задава въпросът: **какви ще са последствията за държавата България, която нарушава чл. 14 от договора за приятелски отношения и сътрудничество между Република България и Руската федерация, съставен на 4 август 1992 г. и публикуван на 18 май 1993 г. в** *Държавен вестник*? Може ли нашият безроден политически управляващ елит да разчита на съмнителните като възможност обещания на господарите си, че днес и в бъдеще неговите действия няма да бъдат застигнати от валяка на историята? Руснаците, както казва Джорд Буш-баща, никога не забравят.

Проблемът за нашите безхаберници е, че динамиката на процесите в международен план е толкова голяма, че едва ли ще може да бъдат цялостно осъществени **разрушителните за България планове на стратезите, които я тикат към смъртоносна конфронтация с Русия**. Историята свидетелства, че не една империя се е опитвала чрез подчинение и премахване на българите да гарантира своята власт. **Крайният резултат обаче е бил негативен за империята. Така че е глупаво да плюеш в кладенеца, от който и утре ще ти се наложи да пиеш вода. Паметниците и историческите приятелства са аргумент на паметта, който е незаобиколим ориентир за запазването на обществото и гаранция за неговото бъдеще.**

„Премахнеш ли историята на един народ, той след едно поколение ще се превърне в тълпа, а след още едно ще можеш да го управляваш като стадо“. Думите са на **Йозеф Гьобелс** и би било учудващо, ако на неговите последователи в България те не се известни.

Щампите и етикетите не могат да решат един измислен проблем. Те винаги са били използвани за обслужване на чужди интереси и цели. В случая една от тях е да се отвлече вниманието от неблагоприятните за англосаксонското задкулисие резултати от украинския сценарий за разрушаване на Русия и Европа. Но това е същото като да си купиш фабрика на 9 септември.

От стр. 1

Компактът за Украйна

Какво се крие зад двустранното споразумение в областта на сигурността, което България ще подпише?

Понеже в НАТО отдавна няма консенсус за намесата на пакта в Украйна заради съпротивата на унгарския премиер **Виктор Орбан** и словашкия премиер **Роберт Фицо**, *„ястребите“* в Белия дом и техните проксита в Европа залагат на двустранни споразумения.

Очевидно двустранни споразумения между Киев и страна - членка на НАТО и ЕС, е най-удобният начин за преодоляване на ветото на Будапеща и Братислава – както за украински удари по Русия със западни ракети, така и за изпращане на военни съветници в армията на Украйна

Споразумението в областта на сигурността между София и Киев предполага точно това – двете страни да работят по конкретни двустранни договорености, разбирай - **даване на съгласие за използване на български оръжия и муниции за украинските атаки по руска територия и за командироване на български военни съветници и инструктори в Украйна.**

Ако кабинетът *„Главчев“* ще дава съгласие за използване на български оръжейни система за удари по руска територия и за изпращане на военни съветници Украйна, **това трябва да мине през дебати и гласуване в Народното събрание**. Досегашните решения за военната помощ за Зеленски изобщо не включват тези две стъпки.

Коварното в двустранните споразумения е, че с тях се избягва възможността някоя държава да блокира общо решение за изпращане на съветници на НАТО и ЕС на руско-украинския фронт. А официално присъствие на европейски и щатски военни съветници и инструктори в Украйна е първа стъпка към изпращането на войски на пакта на бойното поле, което **пряко ни въвлича във войната**.

По действащата Конституция **служебните правителства нямат прерогативи за подобни стратегически решения**, които подлежат на ратификация в парламента. Затова е твърде съмнителна легитимността на споразумението с Украйна в областта на сигурността.

Истинската роля на военните съветници се видя **през 1961 г., когато САЩ се въвлякоха във войната във Виетнам именно със съветническия корпус, който обучаваше армията на марионетното правителство в Южен Виетнам. И от 900 американски съветници през 1961 до 1973 г. на виетнамска земя пристигнаха и воюваха 185 000 американски войници.**

Тези дни президентът на Хърватия **Зоран Милянович** обяви, че Загреб **отказва да изпраща** свои военнослужещи в мисията NSATU на НАТО за координиране на доставките на оръжия, боеприпаси и военно оборудване, както и за обучение на украински войници. В съобщението на кабинета на хърватския президент четем това:

„За съжаление, въпреки огромната военна помощ, която Украйна получава, краят на войната не се вижда, но има заплаха войната да се разпространи извън границите на Украйна. Задачата на президента на републиката е да защити страната от война и да вземе всички мерки, за да предпази Хърватия от военни конфликти...“

Въпреки че сме в предизборна кампания, парламентарно представените сили **имат и правото, и задължението да контролират работата на служебния кабинет**. В случая опозицията може веднага да свика заседание на Народното събрание, на което служебният премиер да даде пълен отчет за въпросното споразумение и най-вече за рамките на поетите военни ангажименти към Киев.

Ако евроатлантиците са решили да ни въвличат във война, прикривайки се зад двустранни споразумения с Украйна, **парламентът не може да си затваря очите за това опасно своеволие на изпълнителната власт.**

Всъщност, ако не беше изявлението на унгарския външен министър **Сиярто**, кога щяхме да научим, че ЕС планира да изпраща военни инструктори и съветници в Украйна?

И това е най-страшното!

Генералското движение и писателите. Зимата на Голямото предателство

Любка ЗАХАРИЕВА

Продължение от бр. 36

105 години от рождението на Николай Хайтов

„С него можеш да имаш различия, но има една тясна пътечка, на която, ако се срещнете, не можете да се разминете безучастно…“

Симеон Султанов

- Значи Ви интересува най-новата история на България?

- Да, г-н Виденов. И мястото на българските писатели в нея. Ролята им. Интересува ме и друго: Дали не можехте да бъдете българският лъв Орбан, ако не беше продажната политика на БСП и конформизмът и безхаберието на българската интелигенция, на първо място на нейния авангард - писателите.

Някъде в началото на първия ни телефонен разговор така обясних интереса си, но, разбира се, добавих и питането ми за неговото впечатление от ония страници в **моята книга за Хайтов**, където говоря за въпросната 1996-та и за събитията от 1997-ма година.

До това общуване с г-н Жан Виденов, както се вижда и от представянето на интереса ми за разговор с него, аз обвинявах за събитията от началото на 1997 година от българска страна единствено българските политици и интелигенцията ни. Но мнението ми се допълни и с една трета страна-участник, да се изразим така, **остатъците от бившата Държавна сигурност.**

Жан Виденов ме провокира да се разровя из **известното** по този въпрос. Оказа се, че в интернет има не съвсем малка информация, интересни видеа-разговори с хора от *„службите“*. Но все пак информацията в интернет за Генералското движение е подвеждаща, обърквяща и заблуждаваща. Няма да гадая това нарочно ли е, или не. Ще го отдам на болшинството български медии, за които е много по-важно и достатъчно да се попадне на скандалното, интригуващото, забуленото в тайни, догадки и легенди, а не прецизността на информацията за него.

И днес се чудя на слабоумието си, на глупостта си - да подценявам - не, а напълно да игнорирам този фактор, като е съвсем логично той да бъде основният, главният. Та точно **Те - остатъците от бившата ДС,** са се оказали тогава **българската** *„дълбока държава“*, за огромно съжаление и нещастие, конците са се дърпали отвън, от САЩ най-вече. **Те** са идеолозите и на **мутризацията на България** в трите й етапа - мутризация на улицата, мутризация на икономиката и мутризация на държавното управление! /Писателят Георги Стоев: *„Любен Гоцев е истинският Кръстник на българската мафия“*„Уикипедия“/. Това обаче е друга, отделна тема. /*„Любен Гоцев е човекът, който заедно с Луканов конструира прехода у нас“*„Анализи БГ“ /

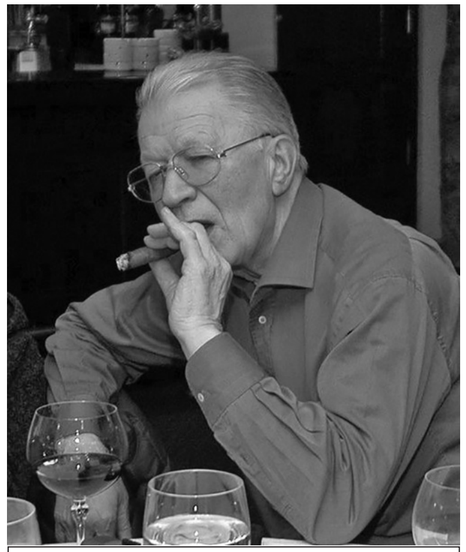

Генерал Любен Гоцев, една от най-важните фигури на прехода.

И така - допълних определението си. Случилото се през февруари 1997-ма беше **един държавен преврат, инспириран и организиран отвън, от САЩ, с любезното съдействие на нашите продажни политици и също такива** *„спецове“*, остатъци от бившата Държавна сигурност, в главната роля - на идейни вдъхновители, организатори и кукловоди. И с услужливия слугинаж на конформистката ни и безхаберна интелигенция от първите редици. Целта: Да се осигури удобното правителство за влизането ни в **НАТО** и присъединяването ни към **ЕС**, плюс успешното ни преформатиране в **стопроцентова либерална държава,** по възможност с пълна ликвидация на държавността и суверенитета. Тоест, това беше **исторически момент** за бъдещата съдба на България!!! И всички, които го изпуснаха в своя лична полза или го проспаха, ще са отговорни за вечни времена пред българския народ. Тук да припомним, че правителството на Жан Виденов **бе и е единственото самостоятелно правителство на БСП след 1989 година!**

…Разбира се, че бях чувала за **някакво си,** точно така беше в съзнанието ми - **някакво си** *„Генералско движение“*, защото с интелигентската си наивност и глупост аз така ги възприемах - като едни упорстващи да се пенсионират, окопни и будоарни генерали и полковници, чието време е минало. Но не и според тях самите!… Бях чувала и за клуба *„Монтерей“* - какво пък, хората имат общо минало, общи интереси. И за Капо ди тути капи Любен Гоцев… Но не исках да изпадам като мнозина и да вярвам, че зад всичко лошо и зло, което ни се случва, стои бившата Държавна сигурност. Нека си живеят хората, както им се иска! Та коя държава не е имала и няма и днес своята държавна сигурност!

О, свещена простота и абсолютно непознаване на този тип хора!…

А те за какво били: влизане в **НАТО**, присъединяване към **ЕС** и **либерална държава** с всичките й атрибути, по подразбиране споразумението със **Световната банка и Международната валутен фонд.** Това им била **Програмата!** Виж ги ти, другарите генерали! Само където в начало били заявили **нещо съвсем различно**: **„Движение за единство и развитие на БСП и за консолидация на левите сили в България“! Това за наивните леви писатели и други интелектуалци, които им трябват за легитимност и морална санкция.** Знаем докъде това генералско *„единство“* и *„развитие“* доведе БСП - със зъби и нокти да драска, за да задържи 5-то място в Парламента.

Тия дни върви дебат къде и кога сгреши БСП, за да стигне дотук. И върви една безсрамно нагла натовска реклама. **България никога не е избирала НАТО - нито преди 20 години, нито когато и да било**; България никога не е питана за това!!! БСП сгреши пред българския народ като се отказа да бъде българска партия, а стана евроатлантическа партия. Това е вината и на продажния и крадлив български политически *„елит“* от 30 години насам. Народният отговор е все по-ниската и по-ниска избирателна активност…

Сега ще опитам да се освободя от емоциите и да представя фактите, каквито ги намерих. Както вече писах информация има в Интернет, но не достатъчно благонадеждна, а често и напълно невярна. Например, ще срещнете такова твърдение: *„Формацията бе създадена през януари 1998 година с цел да реформира Столетницата…“* - *„коментира специално за „Нет инфо“* доцент Таня Буруджиева, политолог в Нов български университет“. Това няма нищо общо с истината; цялата тази информация е пълна каша от действителната история на Генералското движение. Подобен е доста обширният материал на Георги Пламенов във фейсбук, препечатан от „Терминал з БГ“ - още по-разбъркващо са размесени събитията, отнасящи се до Генералското движение и тяхното съдържание. Ще приключа с това така: аз не попаднах на нито един материал, верен като хронология и съдържание на събитията, отнасящи се до Генералското движение! Може би поради това Любен Гоцев с основание и с право твърди**:** *„Това е само в главите на някои журналисти и любители на световната конспирация… Може би има задкулисие, но това не са хората, които се споменават в медиите“* - из интервю за *„168 часа“*, публикувано и от „Анализи БГ“/

Кога се учредява Движението и кои са учредителите? Първата сбирка на **Инициативния комитет** е на **11 ноември 1996** година. Учредителното събрание на Движението избира **Съвет за координация**, като колективен ръководен орган, който се състои от 9 души: **ген. Любен Гоцев, ген. Бриго Аспарухов, Петър Анастасов /поет/, Димитър Димитров /банкер/, Николай Добрев, Димитър Иванов /известен като Митьо Гестапото/, Драгни Драгнев /кмет на Търново/, Кр. Трендафилов /депутат/.**

На стр. 4

Бележка на редакцията

На стр. 3 в миналия брой на вестника снимката на Жан Виденов и министър Любомир Начев е „скрила“ част от текста на колонка 3 и колонка 4.

Редакцията се извинява на автора и читателите и днес публикува двата губещи се текста.

Колонка 3: *…макар че ще ми е доста трудно да я предам подробно и свързано; тя беше инфарктна и за двама ни, никой не убеди другия в своята правота и никой не се примири с неотстъпчивостта на другия.... Тук ще маркирам само един от най-важните моменти в този наш разговор /с оглед на търсените от мен отговори за случващото се/, информацията, която тогава Николай Хайтов се изпусна да ми даде, търсейки аргументи да обясни и защити съгласието си за преориентацията, а всъщност за спирането и унищожението, на вестник* „Български писател“: „Николай Добрев ми даде 40 милиона…

Колонка 4: „... политиците ни... в по-голямата си част обслужват „цехови“ и лични интереси. Има сред тях и свестни момчета. Но най-силно доверие ми вдъхва Добрев. Той е истински мъж и притежава най-рядкото качество — не робува на парата. Знае нещата в анатомията им и за кратко време би могъл да ги овладее... Да, може би каузата на този човек да е обречена и във времето да не е перспективна. Но казвам онова, което мисля... , защото искам да съм на чисто със съвестта си...“ */Из интервю на Николай Хайтов за в.“Труд“ от 1 февруари 1997г./…*

Инфарктните събития от м. януари и началото на м. февруари, свалянето на Жан-Виденовото правителство…

Генералското движение и писателите. Зимата на Голямото предателство

От стр. 3

Говорител на Съвета е Младен Червеняков /бивш министър на правосъдието/. Сред учредителите са още: **Димитър Костов /бивш министър на финансите/, Любомир Филипов /бивш директор на БНБ/, Олег Недялков /изп. Директор на Обединения блок на труда/, Георги Агафонов /ексшефът на банка „Славяни" и депутат/, Христо Христов /бизнесмен/, Татяна Дончева и генералите: Иван Димитров, Костадин Коцалиев, Владимир Тодоров, Сава Джендов, Иван Гранитски /къде без него!/.**

И сега писателите учредители - всичките са емблематични имена от СБП: освен **Петър Анастасов, който е член на Съвета за координация, Леда Милева, Павел Матев, Валери Петров, Никола Инджов, Дамян Дамянов, Матей Шопкин, Кольо Георгиев, Лъчезар Еленков, Петър Караангов. Историкът професор Андрей Пантев**, когото открих сред друга компания от имена, но мисля, че по-подходящо за него е мястото тук, при писателите. И за капак - лидерката на Съюза на жените **Емилия Маслароваа**, след която пише **„и други"**. Не знам как са изпуснали Янка Такева! А може и да не е изпусната, а да е в *„и други"*. Представяте ли си - всичките жени и всичките учители в „Генералското движение"! …

Държа да кажа: Знам, убедена съм, че и сред генералите и полковниците не е имало единомислие! Аз познавам такъв, един много достоен човек.

Събират се тия генерали и полковници, плюс някой банкер, плюс някой *„бизнесмен"*, плюс някой *„обществен"*, плюс десетина известни писатели /за да се твърди, че *„това Движение е дело на стопанската, интелектуалната, политическата и обществената сфера"* „Анализи БГ"/, събират се на **Учредително събрание на 11 ноември 1996 година,** след като ядрото от тайни съзаклятници вече е задействало първото си пъклено дело - унищожението на **неправилния** вестник *„Български писател"*… **На Николай Хайтов** му е наредено да уволни цялата редакция и да назначи нова, като на писателите се повелило да си гледат литературата и да не се занимават с политика. За директор на новия вестник е назначен **Лъчо Еленков**, който има природна дарба, където го поставят, да съсипва всичко, поради което не е нужно да му се поставя специално такава задача. Та - да не се занимават с политика, но в същото време виждаме като **съучредители** на „Генералското" почти дузина емблематични имена на СБП! Те са **моралните гаранти, чиито** имена ще запомнят хората. А не някой си Иван Димитров или Владимир Тодоров, не Димитър Димитров или някой си *„бизнесмен"* Христо Христов, не някой си *„обществен"* Драгни Драгнев", които нищо не им говорят, не дори и Джендов и Коцалиев като по-редки фамилии. Виновни са не Митьо Гестапото, Агент Янев /Сивия генерал Любен Гоцев/ и останалите, виновни са писателите. **Защото са употребени.**

Що за лицемерие, що за подлост, другари генерали?…

Най-голямото разноречие, най-голямата неяснота е около въпросите кога и колко са общите събрания на въпросната „формация", кога се приема Програмата на Движението и как са формулирани в нея целите, кога е приета. До какви изводи достигнах от наличните публикации по темата. На Учредителното събрание /11 ноември 1996 г./ целите са огласени така: **Единство и развитие на БСП, консолидация на левите движения в България.** Но… в някакъв момент, те стават **напълно различни**! Това би могло да е станало известно на учредителите или през м. януари, или през м.март на 1998 година - към тези времена се говори за **Второ общо събрание,** като по-често споменаваното време **е 26 март 1998 г.** /14 **месеца след Учредителното**!/, на което присъствали 104 души, а Движението излиза с **напълно нови цели**: подкрепа за членство на България в **НАТО,** присъединяването й към европейските структури, т.е. към **ЕС** и социална пазарна икономика, гражданско общество и защита на ценностите на **либералната държава.** *„В Програмата на генералите е записано, че Движението ще се разпусне в мига, в който БСП промени отношението си към Северноатлантическия пакт"* /"Нет инфо"/. В **средата на март 1999 година** Генералското движение обявява, че **прекратява дейността си.**

Не знам дали това може да се нарече по друг начин освен **грандиозна манипулация!** И още нещо ми се ще да споделя в заключение за Генералското движение, което в някои коментари го наричат ДЕР /Движение за единство и развитие/. Преди да пусне статията си със заглавие **„Човекът, който заедно с Луканов, конструира прехода у нас"**, *„Анализи БГ"* стартира с редакторска бележка, в която се изказва съдържано неодобрение, че в повечето публикации за кончината на ген. Любен Гоцев са пренебрегнати християнските ценности като прошката и други. Но… дали оглаваното от него Генералско движение, или ДЕР, се е ръководило от християнските ценности? Мисля, че ако се е ръководило от някакви *„ценности"*, те не са били християнските, поне според Православието, а евроатлантическите…

Стигнахме с Жан Виденов до темата за „Генералското движение", поради моето обвинение, отправено тогава към Николай Хайтов, за унищожението на собствения му вестник - *„Български писател"*, и за онова обърканото и неубедително **интервю на Хайтов от 1 февруари на 1997-ма** във **в. „Труд"**, което аз определях като **морална санкция** за действията на Николай Добрев, Георги Първанов и изобщо на БСП за връщането на мандата и за фарисейското подкрепяне на преврата. Жан Виденов ми каза точно следното: *„Могъщи обстоятелства принудиха Николай Хайтов да извърши действия против волята си"* - унищожението на *„Български писател"* и въпросното интервю в „Труд". И заговори за генералите, които **вече** са обвързали с предстоящите събития, така да се каже, целия Съюз на българските писатели. **Това за мен не бе известно.** Да, сега /м. май 2023 г./ го пише в интернет, не знам откога, но, както казах, без ясна хронологична последователност на събитията и без пълна и вярна информация кога какво се е случило. Предполагам, че след смъртта на **Любен Гоцев** тази тема се подхваща доста по-смело, но от г-н Виденов разбрах, че никакво общо пътуване с Николай Хайтов не е имало до Русия в началото на 1996-та, а за последвалите събития, засягащи Хайтов, той бе убеден, че е бил във „Виттенщайн" при Анжел Вагенщайн, бил е и в Правителствена болница, но не е имало никаква бъбречна криза, както и че не е ходил на никакъв Панаир на книгата в Турция. **Моят личен извод** е, че това е времето на психологическата му обработка, и *„вразумяването му"* с методите и способите на ДС за задачите, които са му поставени за втората половина на годната 1996-та и за историческата 1997-ма. А горното - за Русия, Турция и бъбречната криза, са абсолютни измислици, за да се обясни 6-месечното му отсъствие от Съюза. Тук съм дръжна да поясня, че легендата за Русия и останалите пътувания се лансираше от зам.-председателя на СБП Петър Караангов.

Георги Първанов и Николай Добрев, хората, които предадоха БСП и властта на 4 февруари 1997 г.

ПЕТ ГОДИНИ ПО-КЪСНО - гневен, в *„свирепо настроение"* и с убеждението, че *„истините за този свят трябва да се казват на този свят"*, **Хайтов написа** *„Предизвикани изповеди 2"*. Те излизаха непосредствено в хода на създаването си върху страниците на вестник *„Нова Зора"* - от края на м. септември 2000 година до м. април на 2001-ва. Текстът носеше белезите на спонтанното писане - без каквато и да литературна редакция, с вариативни повторения на теми и разсъждения. Във всеки брой бе означено, че е нов текст *към книгата „Време за разхвърляне на камъни"*. Но през м. май Хайтов издаде тази втора част в самостоятелна книга с не по-малко сполучливото заглавие *„Който има ухо, да чуе!"*, което може би стоеше и по на мястото си. **Това бе последната му авторска книга. Никой не искаше да я издаде; направи го Орлин Загоров!**… По същото време **Хайтов чу невероятната си диагноза - левкемия**, в чийто естествен произход не само аз, но и той никога не повярвахме. Тя бе издадената му смъртна присъда заради *„непатия му характер"* и упорството с цената на всичко да остане Николай Хайтов, какъвто го знаеха българите. Ако не сте чели *втората част* на *„Предизвикани изповеди"*/т. е. *„Който има ухо, да чуе!"*/ - прочетете я. **Това е безпощадна обвинителна реч пред съда на историята за вечни времена, с потресната картина на невижданата преживяна катастрофа от България след 1989 година, с имената на фарисеи и майкопродавци в цялата им уродлива същност, на дребни и пресметливи душици**, минаващи и до днес за „демократи" и „дисиденти", на повратливи тарикати и страхливци, способни на всякакви врътки в името на ситото си и безметежно живуркане. Това е текст, излизащ извън значението си само за България, с анализа и обобщенията си за онова, което се случи в Европа и света след падането на Берлинската стена и разпадането на СССР, с цитирането на европейски и американски политици и анализатори като доказателство на собствените тези и твърдения.

Да, той беше негласен духовен водач на нацията! През годините името Николай Хайтов се беше превърнало в институция. Като такова то можеше да бъде понесено - у нас и от външните ментори на *„демократична"* България - само ако не слагаше прът в поетия *„евроатлантически"* път от *„левия"* и *„десния"* наш *„елит"*, здраво сплотен и единен в убеждението си, че именно в новите *„евроатлантически ценности"* е залогът за неговото добруване и оставане на власт. Текстове като *„Който има ухо, да чуе"* не трябваше повече да се появяват. **Народен трибун като Хайтов - истински и неуправляем, бе крайно време да изчезне.**

Евросъюзът е Черната дупка, която ще глътне Звездата на България.

Европа е една вече овладяна територия на Щатите. Ние сме вече латинизирани.

Споразумението ни с НАТО е безусловна капитулация, каквато историята на човечеството не познава.

България е полигон за изпробване на съвършено непознат досега механизъм за унищожението на цял един народ и неговата държава, със съдействието на самия този народ и неговите основни институции - парламент, президентство, министерства, които заработват в един момент по чужда програма… Това е то нашата подменена държава.

Виновни са: нашите родни управници, в по-голямата си част негодници, при пълно отсъствие на дълг и отговорност; почти 90% от действащите в момента политици се разроиха, за съжаление, от елитното комсомолско кошерище на БКП; неадекватното поведение на интелигенцията в България по време на „прехода" ще си остане едно голямо мазно върху нея петно.

„Преходът" у нас премина в необратима катастрофа. Разграбването на страната бе наречено „приватизация".

Опозиция в България не е имало. Българската „опозиция" е обозначена в Записките на самия Франсоа Митеран като „симулативна". В „Клуба за гласност" останаха мюретата начело с Желев.

Държавата се отказа от задължението си да се накажат виновните. Ако един поне политик трябва да бъде съден за нанесена на държавата ни съкрушителна вреда - това трябва да е бившият президент-председател Желю Митев Желев.

Който има ухо, да чуе!

Всичко това ще намерите в *„Който има ухо, да чуе!"*. И не само него, и не само него! Мислите ли, че можеше да се позволи такова говорене от човека и писателя с огромния авторитет, който се ползваше с уважение като никой друг в държавата, пътуваше из страната и имаше постоянни срещи и разговори с десетки и стотици читатели и почитатели.

Не, разбира се. Категорично не! **По някакъв начин бяха го озаптили в решителния момент - края на 1996-та и началото на 1997-ма година** - той тогава *„се оттегли от себе си"*, както много точно се изрази проникновеният тълкувател на българската литература **Йордан Каменов** /в. „Съботен Труд" от 3 февруари 2018 г./, прекара в мълчание, наблюдение и размисъл пет години, за да се завърне непоколебимо и страстно по хайтовски с *„Троянските коне в България"* и продължението на *„Предизвикани изповеди"* - *„Който има ухо, да чуе!"*.

Още някъде в началото на текста там, във втората част на *„Предизвикани изповеди"* от страниците на *„Зора"*, Хайтов споделя, че - слава Богу, все още у нас има свобода на словото. Да, имаше, макар че за личности като Хайтов нямаше как да им я отнемат. Но за всяка истинска свобода винаги има риск да я платиш с живота си… В случая невинно и недоказуемо - като ти спретнат една „левкемия" например… Не съм сигурна кой и къде издаде смъртната му присъда. Най-вероятно я издадоха в САЩ, но я изпълниха българи… Този мъж можеше да умре единствено от разрив на сърцето, не и от някаква си тиха и кротка левкемия! Но може би тя бе нужна на отмъстителите - да се радват на бавното му гаснене, да го видят слаб и умиращ, очакващ смъртта. Не мисля обаче, че останаха удовлетворени - до последните дни, способен все още да излиза навън и да се движи сред хората, той остана изправен и спокоен. Запечатала се е неизлечимо в съзнанието ми издължената, отслабналата му фигура в бежовия шлифер, когато в късната есен на 2001 година, след първото му по-дълго залежаване в Правителствена болница, се срещахме пред БАН /отиващ там на заседание/ или пред Полиграфическия комбинат /за да се качи до *„Зора"*/. Лицето и очите му бяха неземно спокойни. И само една невиждана, неописуема тяхна замисленост и сериозност, издаваше, че гледа Смъртта, но нямаше и следа от паника или страх… Беше си Николай Хайтов.

Двайсет и две години стават от смъртта му, но никой не се интересува от този въпрос - за произхода на тази левкемия. Е, нали не е случаят *„Скрипал"*, даже не е и *„Гебрев"*, за които по онова време кресливите услужливи български медии си дерячха гърлата. Няма значение, че самият Хайтов е убеден, че тя не е дошла по волята Божия и споделя това още в началото на заболяването си с няколко свои близки хора. Дори имаше хипотеза как е станало… Беше силен като дъб, здрав като скала…

Никой не се интересува и от друго - защо той бе убеден, че ще бъде погребан в своето Яврово, но това не стана. Никой не се интересува и от това защо истинският му дом - къщата му в Яврово, не може да стане къща-музей *„Николай Хайтов"*…

Война. Класова война срещу хората

Страхил АНГЕЛОВ

Един народ трябва да може да реши кои ценности са важни за колективното му благополучие. После всяко възпитателно средство - официално и неофициално, от люлката до гроба - трябва да бъде впрегнато за повсеместно усвояване на тези ценности. **Това е възможно, ако имаме държава субект, която да е в състояние да излъчи елит, който да провежда политика.** В момента начело на България са поставени **дълбоко непредставителни, алчни и арогантни еднокнижници**, които водят някакви битки помежду си за това кой пръв да обслужи спуснатото от финансово-олигархичната върхушка статукво.

Политическата система е манипулирана в изгода на богатите и влиятелните! Моралните принципи и законите, които ограничават действията на обикновените хора, не се отнасят за неколцина избрани. Новата система, която се изгражда в момента, ще замени съществуващата илюзия за демократично управлявано правителство с *„ръководена от експерти"* авторитарна технократия. Всичко това **определено служи само на онези, които вече са натрупали богатства** далеч отвъд всякакви граници на необходимостта.

Имайте това предвид, когато слушате различни *„политици"* да ви обясняват, че спасението било в излъчването на *„експертно"* правителство. **Какво е това? Некомпетентни, хипериндоктринирани, корумпирани общественици, политици, активисти и пубертети, поставени на ключови места във всички институции, които подкрепят безпрепятственото настъпление на транснационалната корпоративна хегемония.** И да, *„спасение"* е! Но за самите елити, за тяхната прогнила, пропита от корупция политическа система, която вече никой не припознава, **по-голямата част от българите не виждат себе си в този водевил и са напълно прави**!

Това е класова война. Богатите, техните роби и придворни срещу нас, хората. Горчивата истина е, че **България бе съсипана от неолиберализма и тези, които ни го наложиха!**

Нещо лично

Зоя ДЕЯНОВА

Внушиха на българите, че свободата е да можеш да отидеш на екскурзия в чужбина.

Аз не мога да кажа какво е свобода - много е лично възприятието. Къса пола, купони до зори - все несериозни неща.

Само зная - не от учебниците, а от разкази на старите ми баби и дядовци, а те от своите, че след Освобождението през 1878-а младите мъже са се закичвали със здравец, отивайки във войската на държавата им. Е, после майките са слагали черни забрадки след войните, но са ги изпращали с песни. И горди, че момчетата им са войници. Било е срам някой да се освободи от служба - значи е нефелен. И това продължи почти до моята младост, когато имаше разни тарикатчета да кръшкат от армията.

Нещо лично.

Цял живот съм знаела, че татко не е бил в казармата, привикан като млад войник през 43-та, защото са го изгонили, понеже баща му е комунист. Неговият набор после е изпратен в Отечествената война и 30 000 млади мъже не се връщат. Това ми го е разказвала мама, така знаят в селото. Малко преди тате да си отиде от света, ми каза своята дълго пазена тайна. А и животът му мина като старшина в армията. Не е изгонен, защото дядо е комунист, а защото е бил болен. Когато тръгва за казармата от Перник, разбира, че не си е взел повиквателната. И 10 километра тича до селото и обратно, поради което получава от умора воден плеврит. В казармата го преглеждат и го отпращат - болни млади мъже не им трябват. Той се прибира и скрива причината - това е срам да не можеш да служиш по болест. Измисля причината с татко комунист. Мама си отиде от света, без да научи това. Той ми го каза малко преди да умре.

А какво общо има това със свободата? Ми - има. Ти си свободен човек, когато можеш да служиш на Родината си. Не можеш ли - те е срам и го криеш цял живот.

Е, той в крайна сметка го направи, отдавайки своя живот за Българската народна армия.

Без да е ходил в това време на екскурзии.

Направи го като възрастен, когато му платих да изръшка Европата. Но въпреки че му хареса - е, видях чужди къщи на чужди хора - неговите спомени не бяха от нея.

А от ония километри, които е тичал да си вземе забравената повиквателна за войник...

На 5 октомври 1912 г. бе обявена Балканската война. Народът тръгна весел и всеотдаен като на сватба.

...Зимата на Голямото предателство

Празници на доминиканската литература

От 1 до 6 октомври се състояха вълнуващи празници на доминиканската литература, организирани от **Българския културен център – София**, и **Института** *„Сервантес“*. Идеята за тях възниква през 2023 г. по време на Международния панаир на книгата в Санто Доминго. Предложението е на **проф. Данило Манера, испанист, преподавател в Института в Милано**, приятел, почитател и познавач на българската и на доминиканската литература и неуморим радетел за тяхното взаимно опознаване. **Проф. Манера** може да бъде наречен и почетен посланик на доминиканската литература в Европа през последните 20 години и това би било напълно заслужено. Тази идея е споделена и подкрепена от писателя **Христо Славов**, който по това време е поканен и е гост на Международния панаир на книгата, за да вземе участие в премиерата на своя роман *„Преди сътворението“*, преведен на испански език и издаден специално за дните на панаира.

Н. пр. Елвес Алам Лора, посланик на Доминиканската република за Турция и България, връчва почетния знак на карибската държава на писателя **Христо Славов**

На съвместна работна среща с **г-жа Милагрос Герман**, министър на културата на Доминиканската република, и **г-жа Анхела Ернандес**, ръководител на Главна дирекция на книгата и четенето към същото министерство, бе решено да бъде направена първа стъпка в **изграждането на културен мост между България, на Балканите и в Европа, и Доминиканска – Карибския архипелаг, две държави, два народа, които имат повече общо, отколкото може да се предположи**. Идеята вече е осъществена, сложено е началото на едно плодотворно сътрудничество и необходимо опознаване между двата народа. **От 1 до 6 октомври т. г. в София** се проведоха **Празниците на доминиканската литература, организирани от Българския културен център в София със съдействието на Института** *„Сервантес“* , **Катедрата по испанистика в СУ** *„Св. Климент Охридски“*, както и **испанисти от Нов български университет.** Празниците бяха открити на 1 октомври, вторник, в зала *„Тържествена“* на **Българския културен център в София** на ул. *„Веслец“* №13. Бяха представени проведените специално за случая и издадени от издателство *„Мисъл“* две книги с произведения на гостуващи доминикански писатели – *„Ескиз на полета“* **– стихове от Хосе Мармол**, и *„Зад голотата“* – сборник от разкази от **Анхела Ернандес Нунес, Луис Мартин Гомес, Мануел Либре Отеро.** По време на откриването бе представена и фотоизложбата на **Мануел Либре Отеро**, който освен това е и фотограф в съавторство с емоционалните **фотографски изображения от Доминикана на Данило Манера**. Откъси от произведенията на гостите изпълни актьорът от **Народния театър** *„Иван Вазов“* **Йордан Петков - Дуньо**. С това бе сложено началото на културния мост между доминиканската и българската литература, чиято следваща опора предстои да бъде **град Санто Доминго, столицата на Доминиканката република**. Там на **7 ноември т. г.** в рамките на **36-ия Международен панаир на книгата** ще се състои премиера на сборник с разкази от български писатели – *„Светлина от болка и надежда“*, чийто съставител е **Христо Славов**. В едно с премиерата на тази вълнуваща книга в дните на панаира ще бъде представена и фотоизложба за България. Нейни автори са **Аксиния Иванова и Иван Цанков**.

На тържественото откриване на **Празниците на доминиканската литература присъства и Н. пр. Елвес Алам Лора**, посланик на Доминиканската република за Турция и България, който връчи почетния знак на карибската държава на писателя **Христо Славов, на проф. Данило Манера и на поета Хосе Мармол.**

С особен интерес бе посрещнато словото на литературния критик **Панко Анчев,** което помесваме.

Турската заплаха срещу България

Продължение от брой 36

Кой и защо продължава да подценява имперските заигравания, териториалните и властови претенции на Анкара спрямо страната ни

Така по време на състоялия се на 28 септември 2023 г. в Баку първи симпозиум на тъй наречения **Център за изследване на тюркския свят** известният турски историк и културолог **Кошкун Фаик Кавала** е представил пътна карта на бъдещия **Тюркски съюз**, която олицетворява върха на Ердогановите пантюркистки мечтания. Като припомня *„глобалната сила на османската империя през 16 в.“* и се опира върху закона за всеобщото привличане, Кавала смята, че *„Турция има достатъчна собствена гравитация“*, чрез която може да привлече *„независимите републики от тюркския свят“* и да избегне *„гравитационната орбита на Русия, САЩ и Китай“*. Като избира за образец **Европейския съюз, Кавала разиграва свой сценарий за бъдещия Тюркски съюз**. В него ще има свободно, безвизово движение на хора и капитали; обща валута - турски *„акър“*, и общо знаме, което ще се вее пред правителствените учреждения, както е в ЕС. **Вместо Ден на Европа, Кавала предлага в съюза да бъде въведен ислямският**

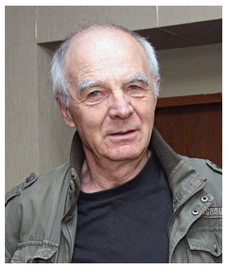

Борис ДАНКОВ

празник Навруз. Още - да бъдат отбелязвани великите личности, свързани с тюркската история и култура; да се въведе обща образователна система и да се създаде съвместна армия и флот, *„подобно на НАТО“*.

Според **Кошкун Кавала** *„потенциалният Брюксел“* - т. е. евентуалната **столица на бъдещия Тюркски съюз - следва да бъде Баку,** а новата държава да представлява конфедерация. При наличието на подобна държавност *„никой няма да може да взема решения, без да се съобразява с тюркския съюз“*- заключава убедено **Кавала**, като цитира класика на пантюркизма **Зия Гьокалп**: *„Родина на турците не е нито Турция, нито Туркестан. Тяхна родина е великата и вечна страна: ТУРАН“*.

ПОДГОТВЯТ ПАНТЮРКИСТКИ ВОЕНЕН АЛИАНС?

Кой знае защо покрай всички публично огласени проекти на амбициозната пантюркистка идея като че ли остават някак си в сянка плановете за обща *„туранска армия“*. Така от срещата на Тюркския съвет от 29 октомври 2020 г. за пръв път става известно, че **се планира създаването на обединена армия на тюркските държави под егидата на Турция**. Малко по-подробно за истинските милитаристични и имперски намерения на Ердоган и компания ни открехва турският журналист **Адем Калъч** с публикацията си от 5 юли 2021 г. в сайта *Turkishpol*, с многозначителното заглавие *„Новата Османска империя на Ердоган напредва в Кавказ и Централна Азия“*. Като се спира на войната в Нагорни Карабах, Калъч стига до извода, че *„ентусиазмът от победата е възродил... мечтите за пантуранска армия, съставена от Турция, Азербайджан, Казахстан, Узбекистан, Туркменистан, Киргизстан и Таджикистан“*. Според Адем Калъч с военните учения *„Мустафа Кемал Ататюрк 2021“* Турция ефективно контролира обучението на азербайджанската армия, която се е превърнала в *„малко копие“* на турския аскер.

На стр. 8

Политическият ислямизъм е новата доктрина на правителствения истеблишмънт в Анкара.

Животът като невъзможно бягство от живота

Четирима писатели от Доминиканската република в български превод

Панко АНЧЕВ

Няма никакъв друг сигурен и надежден начин да опознаеш един народ, една култура и духа, който я изпълва, освен чрез литературата.

Литературата е най-истинският изразител на обществените идеи, но и най-достоверният свидетел на времето, в което живее обществото и нацията, и се раждат, формулират и озвучават идеите. Тя най-точно и пълноценно е запомнила всичко от миналото и най-подробно и истински свидетелства за случващото се в момента. Трябва обаче да умеем да четем и да размишляваме, за да открием всичко това, да го анализираме и достигнем до верните изводи, които литературата ни внушава.

Поради моето невежество за мене **Доминиканската република е била винаги само една точка върху географската карта на Латинска Америка, малка държава с малоброен народ. И нищо повече. Предполагам, че интересът в света към тази държава и особено към нейната култура и литература е еднакъв с този към България.** Такава е съдбата на малките народи. Ако в държавата им има някаква екзотика или се е случило нещо необичайно, все някой ще се сеща за тях. А иначе какво да привлича интереса?

Ние не можем да преодолеем тази несправедливост, защото тя е наложена от големите народи, от т. нар. „велики сили“, които смятат, че са установили равноправен диалог между културите, и така дават голям принос в развитието им. Как бихме могли да им възразим и да поправим безпардонно натрапената от тях несправедливост? В нашата българска незрелост, когато се формираше българската нация и модерната българска литература (XVIII – XIX в.), се смяташе, че трябва да им подражаваме, за да заприличаме на тях и като застанем редом до тях, да изглеждаме като велика нация и голяма култура. **Животът оповерга тази концепция и възвърна разума на нашите интелектуалци, които осъзнаха, че трябва да приличаме на себе си** и да отстояваме националните си особености и идеи, за да бъде културата ни автентичен израз на националното естетическо мислене.

Това не е лесно решение – още повече в епоха на формиране и осъзнаване на българската нация и националното съзнание, **когато живеем в иноверско робство и във всяко отношение сме далеч от модерността**. Тогавашните будни умове са милеели за Отечеството и са мечтаели да го видят ведната в редовете на развитите и напредналите.

Допускам, че и доминиканската култура и преживяла подобни колебания, съмнения, лутания и заблуди. Още повече че тя се е създавала на испански език и чрез него е принадлежала и на голямото семейство на испаноезичните народи и култури. А едно такова голямо семейство, без съмнение, е имало свои правила и норми, които е трябвало да бъдат следвани. Всеки е трябвало да намери своето място. Трудно е било тогава, когато нацията и културата са без опит и достатъчно сили и енергия, без утвърдени традиции и велики писатели.

Днес, когато постмодернизмът наложи нови правила и агресивно се опитва да премахне националното своеобразие – особено на малките народи, е още по-трудно да бъдеш различен и да не се поддаваш на глобализационната преса. Истинските култури, осъзнаващи ролята си в служба на своите нации, **не престават да се съпротивляват.** Трудно им е, защото са подложени на натиск отвън и са подривани от вътре от сили, които настояват да се върви охотно по пътя на глобализацията. Те са дори по-опасни и коварни, ала не са непобедими! Има ги и у нас и знаем, че общата съпротива ги преодолява въпреки мощта и агресията им.

В света протича мощна съпротивителна вълна против глобализацията по американски, която аз наричам *„бунт на културите“*. Този бунт е, за да се съхранят традициите и националното своеобразие, особеностите в художественото и социалното мислене. Той не винаги е шумен и не предизвиква безредици, стрелби, страх. Културата, когато е достатъчно узряла и е осъзнала живота, който я създава, предизвиква размисли, съмнения, твърд отпор, възразява на натиска отвън и на тези, които отвътре се опитват да я спънат и превърнат в послушен съучастник в разрушаването на нацията. Променят се сюжетите в изкуствата, с нова теми се занимават авторите, проблемите на обществото се изострят и изискват нови подходи и решения. Заедно с това се променя езикът на изкуствата и културата: той или обеднява, или се обогатява с нови изразни средства, значенията на думите разширяват смисъла си или добавят нови или нюанси.

Докато четях двата сборника с поезия и проза на четиримата доминикански автори, се уверявах все повече, че доминиканската литературата като съставен елемент на националната доминиканска култура участва активно във въпросния бунт на културата. Тя свидетелства за проблемите в обществото, изразява неговите идеи и показва характера на съвременната човешка личност.

Подчертавам, че и четиримата автори, колкото и различни да са, защото са оригинални и силни творци, много си приличат по словото, с което описват и пресъздават живота. Съдейки по разказите на белетристите **Анхела Ернандес Нунес, Луис Мартин Гомес и Мануел Либре Отеро и поезията на Хосе Мармол**, доминиканците живеят напрегнато. Бих казал, малко спонтанно или дори примитивно усещат и чувстват реалността и динамиката на обществените отношения, ала са тревожно настроени и постоянно очакват да им се случи някаква неприятност. Това очакване е характерно за индивидуалистичните общества. То не е мотивирано и дори често е неоправдано, но е типично и тегне върху живота на цялото общество. И е много важно за неговата характеристика. Защото е присъщо на всички и всички са в очакване на нещастието или най-малкото на някаква неприятност. Макар това очакване да е постоянно, бедата винаги идва изненадвилица и разрушава всичко – колкото и малка да е. Чувствителният човек я усеща, забелязва, преживява. Но не може да се освободи от нея. Сякаш с нея се ражда, живее и с нея ще умре.

Главната причина за това тревожно безпокойство е социална. Обществото така е организирало своите членове, предоставило им е такива свободи и права, насочила ги е към такова мислене, че да не се обединяват и да не могат да имат колективна сигурност и защитеност. Затова им се налага сами да се оправят в трудностите, да търсят решения на прости казуси и да се измъчват, че са безпомощни да решават дори и лесните за решаване проблеми. Но то може да се дължи и на национални особености, придобити от прекалената чувствителност, деликатност, стремеж към доброто и красивото, преживени трудности и нещастия. А още и на превратностите в историята, политическите премеждия, неразбирателства, търсене на истини.

От ляво надясно: проф. Данило Манера, Мануел Либре Отеро, Христо Славов, Н.пр. г-н Елвис Алам Лора - посланик на Доминиканска република в Република Турция и Република България, Хосе Мармол, Луис Мартин Гомес.

Според мене **писателите от Доминиканската република свидетелстват именно за такава национална чувствителност и изострен ум**. Те придават на литературата известна романтична окраска, търсене на въображаеми места за приют на измъчената душа. Душата толкова е преживяла, че е станала по-чувствителна отколкото е възможно у другите народи. Но тъй й е придала способността да гледа на реалностите с малко по-различни очи. И да открива в бита основанията за драмите, които персонажите преживяват.

Желанието да избягаш от живота е знак за пределна степен на разочарование и постоянно недоволство от обществото и неговото устройство, което не позволява на личността да се приспособи и заживее в стремежа си да се осъществява и развива. На нея й е дошло до предела на търпимостта и нищо друго не й остава освен да напусне този свят и да заживее в друг. Другият свят е от нея измислен и конструиран, но във въображението й, а не на мястото на реалния и вместо него. **Това е романтичният порив, който в европейските литератури (в това число и българската) от края на XIX и началото на XX определяме като индивидуализъм и модернизъм.** Човек все пак не е достигнал до последната степен на недоволството и отчаянието, поради което е избрал да се установи в своето въображение и там да дири справедливост и спокойствие.

Днес нашите гости от Доминиканската република ни предлагат да видим техния социален изход от романтичния модернистичен проблем. Това за тях става чрез реализма на отрицанието. Те осъзнават, че да напуснат света, е техният единствен социален протест. Но реалистичните им нагласи им напомнят и те се съгласяват с тях, че това бягство е невъзможно. Защото животът е само тук, на земята, и тук трябва да се дири, намира и възприема като спасение.

Героите на разказвачите Анхела Ернандес Нунес, Луис Мартин Гомес и Мануел Либре Отеро, но и на поета Хорхе Мармол така и постъпват. И показват познаване на живота. То, подето от таланта им, ги прави писатели от висок ранг, творци на една зряла литература!

Турската заплаха срещу България

От стр. 7

Още по-подробна информация за евентуалния бъдещ пантюркски военен алианс съобщава **Турският изследователски център за външна политика - TUDPAM в статията на Емрах Рони Мира от 23 ноември 2023 г. В нея киргизкият автор отбелязва, че военното сътрудничество на Турция с тюркските страни е започнало още от 1992 г. и началото на 2000 г.** - с обучение на военен персонал и съвместни учения, като уточнява, че след 2008 г. това сътрудничество е преминало към *„осигуряване на военно оборудване и оръжие”*.

На първо място във военната надпревара Е. Р. Мира поставя **Казахстан. След 2010 г. тази постсъветска държава достига истински рекорди в своята милитаризация**. През 2011 г. турската фирма ASELSAN създава тук съвместна **компания за разузнавателни лазерни устройства, антидронове и прибори за нощно наблюдение**. През 2012 г. турската фирма OTOKAR организира съвместно производство на бронетранспортьори, системи SARP**; модернизиране на съветски танкове от серията** T. От 2021 г. **Казахстан закупува турски дронове** ANKA. През 2022 г. президентът Касъм-Жомарт Токаев посещава Турция, като подписва 15 споразумения за... *„стратегическо партньорство”*.

Известният в миналото у нас **Туркменистан** с множеството български строители след 2010 г. е основен вносител на... турско оръжие. За своята армия тази тюркска държава е закупила от *„братската страна”* Турция бронирани машини Cobra и Vuran; системи за противовъздушна отбрана GOKDENIZ и ракети DSH и ASH, дронове Bayraktar.

Узбекистан още през 2017 г. организира с турската фирма Nurol Makina **съвместно производство на 1000 бронирани машини**. През 2020 г. *„страната на памука”* подписва с **Турция споразумение за военно сътрудничество**, което през 2022 г. е допълнено с клауза за военно обучение на местната армия от турски военни експерти.

Киргизстан през 2012 г. подписва договор с Анкара за обучение на *„военни студенти”*. През 2021 г. тази екзотична страна на пътя на коприната започва да **закупува бронирани машини и турски дронове** от серията Bayraktar и ANKA, като заема първо място във военния експорт на Турция от тези оръжия.

Накрая най-верният турски съюзник **Азербайджан** като че ли слага точка над и-то в тази развихрена военна надпревара. И то не само със споменатата вече констатация, че неговата армия е станала *„малко копие”* на турския аскер, но и с темповете на ускорено въоръжаване, които надминават всички рекорди на *„братските”* тюркски страни. Във военния търговски баланс на тази близка по територия и население до България страна се вписват **хиляди закупени бронетранспортьори, танкове, балистични ракети** SOM и Kaplan, Sakarya; противотанкови системи... Оказва се неслучаен фактът, че през февруари 2020 г. президентът **Илхам Алиев** е подписал договор за доставка на **турско оръжие за над 200 млн. долара**. Излиза, че *„ентусиазмът”* от победата над Армения в Нагорни Карабах не е бил инцидентен. Както се казва в подобни случаи - целта оправдава средствата.

Милитаризация и още как...

През 2021 и 2023 г. са проведени споменатите съвместни военни учения „Мустафа Кемал Ататюрк” между армиите на Турция и Азербайджан. В края на 2022 г. е проведено друго **турско-азерско военно учение**, по време на което е отработено проникване... *„дълбоко в тила на въображаемия противник”*. Вече през юли 2024 г. бяха проведени военните маневри *„Обединени 2024”* с участието на **Азербайджан, Казахстан, Таджикистан, Киргизстан и Узбекистан**. Учението е проиграно върху военния полигон Оймаша и нос Токмак на казахското каспийско крайбрежие. За отбелязване е, че Турция не участва в тази внушителна военна проява. Обяснение за това отсъствие дава електронното издание *„Еничаг газетеси”*, , което в броя си от 2 юли 2024 г отбелязва, че военните анализатори виждат Азербайджан като... *„пълномощник на Турция в Южен Кавказ”*. Под заглавие *„Сбъдва ли се мечтата за армия на Туран?”*, след като информира подробно за военните маневри, изданието пита *„дали интегрираните тюркски държави евентуално биха могли да сформират пакт за сигурност в стил а ла НАТО в Централна Азия?”* И макар *„Еничаг газетеси”* да отговаря, че засега *„вербалната подкрепа на Турция”* не е достатъчна за реализацията на тази *„мечта”*, в подтекста остава убеждението, че **неоосманистите нямат никакво намерение да се откажат от тази своя амбиция**. Това доказват и самите факти.

Би трябвало да се очаква, че на тази пантюркистка хистерия по някакъв начин ще реагира **поне Русия**, за която *„стратегът”* на бъдещия Тюркски съюз К**ошкун Кавала отбелязва с нескрито злорадство, че** *„ще понесе най-големия удар”* от *„интеграцията”* на тъй наречения *„тюркски свят”*. Уви, вместо това в изявление пред ТАСС прессекретарят на **Владимир Путин Дмитрий Песков** огласява, че *„тюркските общности в Русия имат обща история с Турция и че в това няма нищо страшно”* (17.12.2021 г.). От своя страна **Сергей Лавров** смята, че *„Русия не е обезпокоена от културното сътрудничество (на бившите съветски тюркски републики- бел. моя), но няма да е полезно (!?) тяхно военно сътрудничество”*. От друга страна, в най-новото издание на руския *Дипломатический словарь* (18.10.2023 г.) още по-успокоително се внушава уточнението, че *„туранизмът е движение за обединение на туранските народи на езикова, културна и религиозна основа”*. И още : че няма основания за възникване на тяхна свръхдържава, след като *„външната политика на постсъветските страни е насочена към укрепване на националната им идентичност”*. Доста съмнително успокоение...

КРОЯТ ШАПКАТА НА БАЛКАНИТЕ

Впрочем именно **Балканите не слизат от дневния ред на турските геополитици и политолози**. В своите сценарии и сондажи те очертават неоосманистката експанзия, превърнала се отдавна в част от външната политика на Турция и режима на Ердоган.

Така специалистът по балканска геополитика **Ердем Ерен** смята че *„сценариите за промяна на границите на Балканите не са нови”*. Според него идеите за *„Велика Албания”* и *„Велика Сърбия”* няма да представляват заплаха за Турция. Нещо повече - с една (мюсюлманска - бел. моя) Велика Албания Турция ще засили своето влияние на Балканите, смята Ерен. Със силна Сърбия може да се води позитивен диалог. Докато за Северна Македония и Босна и Херцеговина той допуска, че ще се разпаднат, което не е *„въпрос, който Турция може да приеме лесно”*. Специално внимание следва да се отделя на *„турските и мюсюлманските малцинства на Балканите”*, с които трябва да се води *„ефективна и дейна комуникация”*.

Подобно е мнението на разследващия писател и журналист **Осман Аталай**, който в своя анализ от 21 февруари 2024 г. смята че *„вероятно НАТО и ЕС от контролирано напрежение на Балканите ще преминат към контролиран конфликт”*(https://www.sde.org.tr/analiz/balkanlarda-jeopolitik-degisim-kamu-diplomasimizin-onemi-analizi-52508). Според **Аталай** *„през следващите 5 години регионът ще бъде свидетел на сериозни промени”*, поради което Турция следва да използва по-ефективно *„публичната дипломация”*. Аталай смята, че отслабените историческите връзки от преди 700 г. (!?) следва да се засилят, като се използва... *„потенциалът на албанските, босненските и ромските общества”*.

Друг турски журналист **Али Сами Саглар** отива много по-далече, като предлага *„Турция да си извоюва правото да се намесва в проблемите с мюсюлманските общества в региона”*, като си осигури възможността да прави това ... *„под шапката на международната сигурност”* (https://stratejikortak.com/2020/01/turkiye-balkanlar-dis-politikasi.html).

Дори елементарната статистика за неоосманската дипломация на турския президент през последните години дава ясна представа за целите и амбициите, които той преследва в своята политика. Приоритетна е идеята му за **съюз Велик Туран, за създаване ядро на бъдещата пантуранска мегадържава**, докато Балканите си остават непрежалената неоосманска мечта, мост към бленуваната от векове и... все още незавладяна Европа.

Така до 2023 г. **Ердоган е посетил Босна и Херцеговина 7 пъти**. През това време т. нар. стратегическо сътрудничество между двете страни се развива особено активно в областта на... *военните „контакти”*. Така например от 2017 г. турската фирма AFSAT е доставила на балканската мюсюлманска държава около 50 танка M60A3, включително и необходимите резервни части. На 3 март 2021 г. между двете страни е подписан План за военно-финансово сътрудничество. На 31 август 2023 г. този план със *„сестринската държава”* допълнително е актуализиран. На 1 ноември 2023 г. по проект на споменатата фирма AFSAT са доставени резервни части за стотици танкове и бронетранспортьори на босненската армия.

До 2023 г. другата *„братска”* мюсюлманска държава на Балканите - **Албания е посетена от Ердоган само 3 пъти**, но в замяна на това пък тези визити имат по-обширен аспект на взаимните контакти. През януари 2021 г. **между Турция и Албания е подписано Споразумение за стратегическо сътрудничество**. На 3 септември 2022 г. **Анкара подарява на Албания 40 военни автомобила** със специална церемония в Тирана. На албанската армия са доставени и **турски дронове** „Bayraktar TB2”. В замяна на това Албания пък е предоставила **морската си база Пашалимани за... ползване от турския военен флот**. На 19 февруари 2024 г. в Анкара е подписано рамково споразумение за сътрудничество между двете страни във военната промишленост. Едва ли е случайно любимото изявление на алабанския премиер **Еди Рама**, че неговата страна има с Турция *„специално приятелство”*. Специално и още как...

Следва

Монополът не трае вечно

През есента на 1986 г. **секретарят на ЦК на КПСС Егор Лигачов и председателят на КГБ на СССР Виктор Чебриков** предложиха на партийното ръководство да се откаже от заглушаването на чуждите радиостанции, *„вражески гласове“*, както ги наричаха разговорно.

Фьодор ЛУКЯНОВ

Не, двамата видни функционери не бяха пропити от буржоазни идеи, **те просто решиха да подходят делово**. Заглушаването, пишат те до Централния комитет, е скъп бизнес, но предвид мащаба на страната не е много ефективен. Затова беше предложено **средствата да се пренасочат към контрапропаганда - по-активна работа с чуждестранна публика за представяне на възгледите на Съветския съюз за световните събития**.

Няколко седмици по-късно **генералният секретар на ЦК на КПСС Михаил Горбачов** повдигна този въпрос на среща с **американския президент Роналд Рейгън в Рейкявик**. *„Радиостанцията „Гласът на Америка“ излъчва денонощно на много езици от станции, които имате в различни страни на Европа и Азия, но ние не можем да изразим нашата гледна точка пред американския народ. Затова в името на равнопоставеността трябва да заглушим предаванията на „Гласът на Америка“, каза генералният секретар. Можем да спрем да го заглушаваме, ако проявите разбиране и ни дадете възможност да наемем радиостанция от вас или да построим станция в съседна за вас страна.“*

Рейгън уклончиво обеща да се консултира, когато се върне у дома. В резултат на това **съветските власти сами спряха да заглушават чужди радиостанции**, **без да получат нищо в замяна.**

Припомних си тази стара история заради събитията от последните дни. Самият държавен секретар на САЩ **Антъни Блинкен** направи специално изказване, посветено на руската медийна корпорация **RT**, срещу която се въвеждат *„тотално блокиращи“* (нова формула) санкции заради разрушителната ѝ подривна дейност по света. Ако се вярва на Блинкен и американските разузнавателни служби, на чиито данни той се позовава, **заплахата от руската компания идва от най-високо ниво и изисква най-решителни мерки от всички съюзници в демократичния лагер**.

Без никаква ирония или преувеличение можем да кажем, че **RT не можеха и да мечтаят за такова световно признание, каквото им даде държавният секретар на САЩ Блинкен**.

Октомври 1986 г. Срещата на Рейгън и Горбачов в Рейкявик.

Ефективността на медийната група дори не е потвърдена, но беше удостоверена от най-видните представители на противника.

Можем да се жалим срещу погазването на свободата на словото и ограничаването на плурализма на мненията, но няма смисъл. Подобни концепции сега трябва да се насърчават само по отношение на вътрешното информационно пространство на отделните държави, а на национално ниво това е необходима предпоставка за нормално развитие. Що се отнася до чуждестранните източници на информация**, възприемането им като инструменти за влияние е общоприето. И почти не зависи от характера на социално-политическата система в дадена държава**. Колкото по-пълна е информационната и комуникационна среда, толкова по-голямо е влиянието ѝ върху поведението на хората и съответно толкова по-голямо е желанието на правителствата да затегнат контрола върху потока от информация и оценки.

Международната медийна сфера очевидно е идеологизирана, наелектризирана и конфликтна. Оттук, да кажем, идват и странните изявления на **Блинкен**, **че медийната група RT трябва да се третира** *„като разузнаване“*.

Колко ефективни са тактиките на ограниченията и блокирането? **Другарите Лигачов и Чебриков правилно отбелязаха, че скъпите усилия за намеса срещу враждебните телевизионни оператори са, меко казано, неефективни. Още по-лошо, както добре си спомня авторът на тези редове, самият факт на борбата на властите с различните гласове имаше обратен ефект - щом ги заглушават, значи се страхуват от истината.** И това мнение в края на съветската власт се разпространи не само сред опозиционната интелигенция, значителна част от *„обикновените хора“* не се интересуваха от официозните канали.

В Рейкявик Рейгън контрира призива на Горбачов, че за разлика от Съветския съюз *„в САЩ ние признаваме свободата на печата и правото на хората да чуят всяка гледна точка“*. Президентът на САЩ не се съмняваше в превъзходството на американската система във всички отношения. Съответно изискванията на информационния плурализъм тогава и по-късно отразяват **увереността на силния играч, че ще излезе победител от всяка конкуренция. И така се случи няколко години по-късно - САЩ придобиха практически монопол върху тълкуването на всичко**.

Сегашната истерична реакция се дължи на усещането, че **монополът се губи**, а другите интерпретации привличат обществения интерес.

Всъщност общият ресурс на западните, предимно англоезични медии е несравнимо по-голям от това, което могат да предложат всички носители на алтернативни гледни точки. Но вътрешната несигурност расте от само себе си и стимулира желанието да се предпазите дори от потенциални съперници. Същото е и с вътрешните борби, свързани с натрупаните противоречия, които се обясняват с разрушително външно влияние. Това също е запомнящо се от съветския опит. **Те не решиха собствените си проблеми, като приписаха причините на трети страни и с нарастването на проблемите тези причини от трети страни всъщност започнаха да ги влошават.**

Целенасочените репресивни действия могат да създадат пречки за всяка организация, в това няма съмнение. Особено когато те все още се предприемат от най-могъщата страна на планетата. **Но американският исторически опит учи: монополът не трае вечно.** Рано или **късно картелът се превръща в пречка за развитието и обект на антимонополни мерки.**

Автор: Фьодор Лукянов, политолог и главен редактор на списание *„Русия в глобалните отношения“*

Превод Уляна Петкова

Уважаеми читатели,

Абонаментът все още е единственият начин да сте сигурни, че можете да прочетете вестник *„Нова Зора“*. Идват все по-безизходни времена, когато всеки глас на правдата ще бъде заглушаван и истината все по-трудно ще бъде изричана и осветявана. Започна **абонаментната кампания на Български пощи и на фирма** *„Доби прес“*, с които редакцията има договорни отношения за 2025 г. Целта, непостигната в предишните години остава същата и през 2025 г.: 1000 целогодишни абонамента! **Ние знаем, че ви е трудно и с притеснение отправяме тази покана за подкрепа. Вече се пресрамихме и през отминалата година съобщихме, че приемаме и дарения.** Благодарим на всички, които се отзоваха. Ако целта от 1000 абонамента не бъде постигната единствената възможност ще остане вашата **целева подкрепа.** Процесите протичат все по-скоротечно **и става все по-реален образът на онзи вторник, в който има опасност да не се състои срещата ни с вас. За много централи и институции това би било повод за празник, но ние вярваме, че това не е ваше желание.** Можехме да ви спестим казаното дотук, ако все пак беше възможно **преодоляването на изкуствените препятствия пред разпространението на вестника. Уви.**

Във всяка пощенска станция, до 15 число на всеки месец, очакваме да се абонирате за в. *„Нова Зора“* за 1 месец, за тримесечие, полугодие или за цялата година. Абонаментът винаги се изчислява съобразно броя на вторниците, умножени по коричната цена - 2 лв. Това засега остава найсигурният начин, вие, заедно с *„Нова Зора“*, да участвате в битката за бъдещето на България.

Нашият каталожен номер в Български пощи остава непроменен - 311.

Всеки вторник очаквайте *„Нова Зора“*. **Търсете найнеобходимият за България вестник.**

НОВА ЗОРА
БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО
www.zora-news.com
София
Година XXVI (XXXIV)
Излиза във Вторник,
Цена 2 лв.
ВЕСТНИК „НОВА ЗОРА“ Е ПРОДЪЛЖИТЕЛ НА В. „ЗОРА“, ИЗЛИЗАЛ ОТ 14 МАЙ 1990 Г. ДО 16 ЮЛИ 1996 Г.
НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК
Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“

Избори 2024: Вместо изход – задълбочаване на кризата!

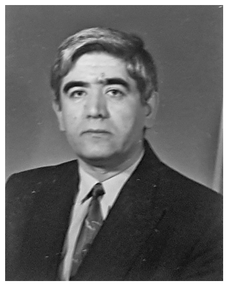

Петко ПЕТКОВ

Преди официалното откриване на кампанията за **седмите поред през последните четири години извънредни** или редовни парламентарни избори, политици, политолози, социолози и странстващи из телевизионните студия политически *„анализатори“*, започнаха **да ни подготвят психически за следващите, осми избори**. Които най-вероятно щели да се проведат през февруари 2025 г.

От предполагаемите *„победители“* до цепещите се като сурови дърва политически еднодневки с претенции за дълговечност - все тази песен слушаме. А именно, че новите предсрочни парламентарни избори са неизбежни, понеже в 51-ото НС щели да влязат от 7 до 9 и повече партии и формирането на управленска коалиция и *„евроатлантическо мнозинство“* било мисия невъзможна. Предполагаемите обитатели на Народното събрание не си говорят, а се ругаят и обвиняват взаимно, поради което шегобийците ги уподобяват на седемте смъртни гряха. А ако случайно противоположни партии започнат да си говорят нормално, значи България е изгоряла. Защото, както гласи една поговорка, съюзът между кучето и котката е заговор срещу готвача. **Значи и 51-вият парламент няма да може да сформира редовно правителство и до следващите извънредни парламентарни избори отново ще ни управлява служебен кабинет, чийто премиер президентът Радев** ще трябва да избира от *„домовата книга“*, оставена му от *„реформаторите“* на Конституцията **Христо Иванов, Бойко Борисов и Делян Пеевски**. За другото им *„законотворчество“* да не говорим, щом оставиха за последния работен ден на 50-то НС съдбата на комплекса *„Марица-изток“*. Така отложиха успешно неговото закриване и лишаването от препитание на близо 30 000 работници и служители от района на Стара Загора, но буквално *„ритнаха“* и **обещаните от ЕК 500 млн. евро по Плана за възстановяване и устойчивост /ПВУ/. Които по презумпция щяха да подпомогнат тяхното преквалифициране и рекултивацията на комплекса**, а на практика щяха да отидат в касите и джобовете на няколко приближени до власта олигарси и техните фирми, *„избрани“* да извършат рекултивирането и изграждането върху терена на *„Мариците“* на соларни и вятърни паркове. А шарлатаните, които лъгаха миньорите, обещавайки да запазят техния поминък, за да ги откажат от блокирането на пътища и институции, отсъстваха от парламентарната зала. Което не им попречи да сезират прокуратурата за парламентарните баталии в предпоследния работен ден на 50-ото НС. Така сред скандали, обиди, реплики и дуплики **изтече времето на**

един от най-безполезните и дори вредоносни парламенти

в цялата ни демократична история. Вижте само как бившите съдружници в ДПС Пеевски и Доган се разправят с противните им кадри от другия лагер и ще разберете защо новите извънредни парламентарни избори са неизбежни. Стигна се и до арести на активисти като **Джейхан Ибрямов**, заловен при получаването на 100 000 белязани лева, предназначени вероятно за купуване на гласове в полза на **Алианса за права и свободи /АПС/**, коалиция от три формации, оглавявана от **Ахмед Доган**. Друг е въпросът, че изборната търговия не е монопол на АПС и ако тя се наказва навред, където се установи, включително при *ДПС -„Ново начало“* на **Пеевски**, броят на влезлите в 51-ото НС партии може да се намали значително, а броят на осъдените на затвор извършители на това престъпление да нарасне. Законът позволява задържането на кандидат-депутати, ползващи се с имунитет, докато трае предизборната кампания, ако бъдат заловени на местопрестъплението. Според МВР случаят с Джейхан Ибрямов бил точно такъв. Той си би поискал от бизнесмен 200 000 лв., но кандисал и на 100 000. Обаче за да не оставя впечатлението, че преследва изборната търговия селективно, МВР не трябва да ослепява и оглушава за същите престъпления при други партии. Изборната търговия не е чужда и на тях не от вчера.

Така или иначе **и изборите на 27 октомври няма да сложат край на политическата криза**, ако победителите в тях не направят компромис с претенциите си за уникалност и безалтернативността на предложения от тях кабинет. Има обаче **няколко външни фактора**, които могат да променят плановете на бившите съдружници от *„Сглобката“* и на техните опоненти и критици. На първо място са **конфликтите в Украйна и Близкия Изток**, всеки от които крие риска да прерасне в регионален или глобален конфликт с употреба на ядрено оръжие. Този **в Украйна** може да се превърне в такъв, ако бъде взривена някоя от АЕЦ, или от територията на съседните държави - членки на НАТО, бъдат изстреляни ракети с голям радиус на действие по обекти в дълбочината на РФ. Това обяви президентът Путин, представяйки новата ядрена доктрина на Русия. Що се отнася до **конфликта в Близкия Изток**, той може да прерасне в ядрен, ако Израел, както се заканва премиерът **Нетаняху**, бомбардира обекти от ядрената програма на Иран. **Американският президент Джо Байдън твърди, че САЩ няма да подкрепят подобно начинание на Тел Авив**, но признава, че те не нареждат, а само съветват Израел. **И совалките на държавния секретар на САЩ Антъни Блинкен в Близкия Изток** са просто симулация на възпираща дипломация. Щом Тел Авив можа да обяви генералния секретар на ООН **Антониу Гутериш за персона нонграта** и му забрани да влиза в Израел, понеже не бил осъдил ракетния обстрел срещу Израел от страна на Иран, колко му е да обявят за **персона нонграта и Блинкен?**

Генералния секретар на ООН Антониу Гутериш.

За разлика от Близкия Изток,

където конфликтът ескалира въпреки предстоящите президентски избори в САЩ, **този в Украйна може да приключи, преди да е дошла зимата**, ако на **5 ноември Доналд Тръмп** спечели президентската надпревара. Достатъчно е просто **да спре американската военна и финансова помощ за режима на Зеленски**, за да го откаже от налудничавия *„план за победа над Русия“* и да го накара да преговаря с Путин. Не въз основа на *„формулата“*, според която Русия трябва да се изтегли от анексираните територии, включително Крим, а с отчитане на реалностите на бойното поле. **Главната такава реалност е, че Украйна загуби войната, армията й отстъпва или се предава, а във ВСУ зрее недоволство срещу авантюризма на Зеленски.** Поради това той *„разреши“* на обкръжените в Угледар украински военни да се изтеглят, но въпросът е дали могат да го направят, когато са обкръжени от руснаците.

Що се отнася до **президентската надпревара в САЩ**, последното допитване, реализирано миналата сряда от Арабско-американския институт, показа, че **везните на победата се наклонят към Тръмп**. Поне сред арабски говорещата общност, която някога гласуваше за демократите, а сега **42% от арабските гласоподаватели предпочитат Тръмп срещу 41% за Харис**. Сред анкетираните, изявили готовност да гласуват, **предninата на Тръмп се разширява до 46% срещу 43% за Харис.** Също толкова голямо мнозинство от избирателите е за републикански контрол на следващия Конгрес, сравнено с 43%, които предпочитат демократите да контролират Конгреса през 2025 г. Според същата организация през **2020 г. 59% от арабски говорещите са планирали да гласуват за демократа Джо Байдън и само 35% са били за Тръмп.**

„Превключването изглежда е мотивирано от неудовлетвореността от начина, по който администрацията на Байдън манипулира икономиката и войната в Газа, които според проучването са двата топ-въпроса за арабско-американските избиратели. За сравнение, през 2020 г. въпрос номер едно за тях бяха „расовите отношения в САЩ днес“. Промяната в политическата лоялност на блока на арабско-американските гласоподаватели ще се отрази на президентските избори в Мичиган, щат със значително количество арабски говорещо население, концентрирано в предградията на Дейтън“, заключава **Джоузеф Адингтън** в *„The American Conservative“* (3.10.2024).

В ЕС и в частност у нас изходът от президентските избори в САЩ на 5 ноември се очаква с трепет. **Защото сметката за конфликта в Украйна и този в Близкия Изток ще бъде платена от европейците.** Веднъж, при следвоенното възстановяване *на „Незалежная“*; втори път при възстановяването на **Палестина, Ливан и Йемен**; трети път, при реиндустриализацията на Стария континент и възобновяването на енергийните доставки от Русия и Близкия Изток; четвъртия път, при отразяването на **очакваната нова мигрантска вълна** от конфликтните райони, която ще залее и България както от Изток, така и от Запад **под формата на върнати от Европа нелегални мигранти, преминали през нашата територия**. След като Германия възобнови граничния контрол, влизането ни в Шенген по суша стана още по-малко вероятно. За Еврозоната да не говорим. Но в края на краищата *„спасението на давещите се е дело на самите давещи се“*, както казва **Великият комбинатор Остап Бендер. А спасението на българите зависи от нашите задружни усилия, както пише Апостолът на свободата Васил Левски.** И продължава: *„Помощ и от дявола приемаме, но си имаме предначертание“*. **Да сте виждали някъде той да споменава Посолството?!**

Една малка книга от моята голяма библиотека

Атанас КУМАНОВ

По повод на **началото на църковната година от 1 септември** попаднах в моята библиотека на книгата *„Руската политика на изток (Българската схизма)“*, **написана от дипломата Григорий Трубецкой през 1907 г. на френски език. Същата е преведена от Ал. Д. Мишев, която се състои само от 53 страници.** Издадена в **София от печатница** *„Гражданин“* **през 1910 г.** като приложение на *„Църковен вестник“, кн. XIX и XX.*

Княз Григорий Трубецкой

Тази монография е структурирана с предговор *„По повод на превода“* **от Д. Мишев с дата 26.VII.1910 г.** и пет глави: **I. Вяра и народност; II. Опит за канонично разширение; III. Намеса на турците. Ферманът от 1870 год.; IV. Съборът в 1872 и българската схизма; V. Заключение – еволюция на руската политика.**

Книгата дава кратък историческия развой на българо-гръцката църковна разпра, която не е проследена и изучена напълно. Бъдещите поколения вероятно ще дадат своя принос за по-пълната и обективна историческа истина. Същата по българския църковен въпрос **държи българи и гърци едни срещу други, а след това и сърби срещу българи**. Има ценни материали на становищата царските посолства на великите сили за съдбата на българи и гърци в Турската империя. На първо място са тези на **закрилницата Русия**, а след това и на **католическия Запад в лицето на Франция и Австрия и протестантска Англия.**

Българският църковно-национален въпрос има своето специфично вътрешно съдържание и философия в борбата да възроди народа и постави основите на **Нова България** в картата на **Европа** и в устата на културните народи. Тя лъкатуши между източната и западна политика и мъчните моменти на Турската империя.

С документи от Руското царско посолство Г. Трубецкой очертава каква е била руската политическа програма спрямо **православните народи на Изток до 1856 г.,** какви промени са внесли в тази програма след тази година по българския църковен въпрос и *„българската схизма“*. Като се отчитат някои субективни схващания на уважавания автор дипломат, монографията е важна и ценна в две отношения: 1. Тя очертава, какво е било участието на покойния генерал Игнатиев, именит българофил, в българския църковен въпрос; и 2. Тя изнася и началата, към които се е придържала руската политика в българо-гръцката църковна разпра за църковната българска автономия и за границите на българската църква.

Сега всички ние, **117 години след** написването на тази монография от **Григорий Трубецкой,** можем да оценим съдържанието на тази малка книга с голямо значение за нашата национална история. А за мен е още по-ценна за това, че има правоъгълен син печат с надпис **„Дар от „СВ. СИНОДЪ“ от 1910 г..**

23.9.2024 г., Свиленград

Обикновена диващина

Любомир КОЛЬОВСКИ

Съдбата ни поднесе неочакван *„дар“* - отвратителен, смрадлив, гнусен и непоносим. **Един самозабравил се тиранин и узурпатор измести фаворита на политическата и мафиотска камарила - досегашния Главатар на шайката, превзе му ордата и окончателно завладя жалките остатъци от държавата България**. Свидетели сме на нечувани и чудовищни пиратски абордажи на правилата, закона, Конституцията, моралните и нравствени канони. **Институциите, МВР, прокуратурата и съдът са фактически фалирали и са в абсолютно подчинение на един подивял екземпляр**, който безнаказано вилнее и прегазва бездруго агонизиращите ни правила. Извършват се претърсвания без прокурорска и съдебна заповед, без поемни лица. Извършват се обиски, изземват се пари, документи и вещи... **Политическите играчи мълчат гузно, вероятно страховете и зависимостите им стягат като примки охранените им вратове**, та не смеят да и дума да обелят. Страх ги е. Утре и на тях могат да им спретнат някое активно милиционерско мероприятие и да ги окъшат Вече се носят слухове, че следващите арестувани ще са Джевджет и почетният агент. Нищо чудно и това ни сервират пиратите от *„Новото начало“*. Колко е лесно **една държава, един народ, едно общество да паднат жертва на евроатлантическия цинизъм**, който се оказа обикновена неандарталщина. Боже, колко е лесно! Не ми пука за ДПС 1 и ДПС 2, но **щом сме ги пуснали на тепиха, схватките трябва да са според правилата. Обратното е обикновена диващина. И мълчаливо обещание, че ти може да си следващият.** Дори и да не си депутат, кмет, кандидат за депутат Все едно кой си. Отиваш на дръвника и край, точка.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Александър ГОЧЕВ
Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
Акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Д-р инж. Марин БЕЛОЕВ
Проф. дфн Нако СТЕФАНОВ
Акад. Николай ХАЙТОВ
Ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
“Втора Зора“ ЕООД
Печат “Нюзпринт“,
София, ул. “Тинтява“ 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBGSF

Приемат се оригинали по стандарт 30 реда, 60 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приключен редакционно на 4.10. в 13 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 12 до 15 часа
ISSN 1310-8492

От стр. 12

Плагиатът и словото „таркан“

Словото *„торква“* произлиза от латинския, а вероятно тракийски (пеласгийски) глагол torqueo, torsi, tortus - въртя, обръщам, увивам, извъртам, изкривявам. Най-често торквата е правена от извити метални нишки. На латински език човекът, удостоен отличието на торквата, се нарича **torquatus**, каквото е и значението на родовото име на **gens Manlia**, от който произлиза известният политик **Тит Манлий Торкват**. Смятам, че и родовото име **Тарквиний** на етруските царе на Рим означава абсолютно същото - *„удостоен с торква“*, тоест *„принадлежащ към висшата класа“*.

Глаголът **torqueo** има много ясен български произход, защото най-древното му значение е *„търкалям“* - в смисъл на „извивам“, *„увивам“*. Словото *„таркан“* не е нищо друго, освен страдателно причастие на глагола **torqueo** - *„търкалям“* и означава *„личност, удостоена с торква“* - сиреч принадлежаща към българската аристокрация. Думата *„таркан“ ще рече буквално „търкван“*.

Торква всъщност значи *„търкало“, „кръг“*.

От даденото от мен тълкуване, става ясно, че *„таркан“* не е титла, а обща характеристика на българската и етруската (лидийска, меонска) висша класа - *„носещи торкви“, „торквати“, „търкани“*. Ето защо, когато някои от представителите на тази класа са получавали от царя висш държавен ранг, те са приемали, в съответствие с него, и конкретното звание *„бори“, „зера“* и пр., добавено към общия им статус на *„таркани“*. Това обяснява мистериозния *„двоен вид“ на „титлата таркан“*, която сама по себе си не е титла, както вече обясних. В титлата *„кана таркан“* няма никаква *„тавтология“*, защото *„кан“* в думата *„таркан“* не означава *„канас“*, а е просто сричка от страдателното причастие на глагола *„търкалям“*, от който произлиза съществителното *„торква“*.

Името на **Тарна (Тархна)**, столицата на Лидия, старото отечество на етруските, можем да преведем като „венец“, защото едно от значенията на **torquis** е *„венец от клони“*.

Сънародници, за кой ли път ви питам - осъзнавате ли значението на тези открития? Те гръмовно - като оръдеен залп - ви съобщават, че етруски **(лидийци, меонци)** и българи, са един и същ народ и че е езикът, на който са говорили всесилните **тирени**, е българският език. Нашият майчин и бащин език, който диво поругахме. Тия открития говорят за непостижимото величие на българския род в дълбоката старина. Ето защо гърците са изгорили българските книги и са изтрили историческата ни памет. Ако бяхме примитивна тюркска орда, никой нямаше да си мръдне пръста да заличи свидетелствата за подобен незавиден произход.

Очаквам, че след няколко седмици, по стария си фалшификаторски тертип, изгубилият всякакво чувство за срам и достойнство фалшификатор Спароток, ще заяви, че е *„открил“* моето *откритие „още през 2012г.“*

С възмущение разбрах, че **на 10 октомври от 17.30 ч. в Народна библиотека – Пловдив,** ще се състои *„премиера“ на „новата книга“* на многократно разобличения от мен плагиатор **Павел Серафимов** с прозвище **Спароток**. Книгата на илитерата и фалшив историк е озаглавена *„Корените на българския език“* и ще представи пред пловдивската културна общественост новите *„открития“* или по-точно новите плагиати на въпросния **индивид, който не владее нито българския правопис, нито българския правоговор**. Това неграмотно подставено лице, изразител на интересите на менторите си, чиито сурогатни *„книги“* отдавна съм нарекла *„склад за крадени вещи“*, само преди броени дни похити ядрото на моята статия *„Революционно тълкуване на древното българско слово „таркан“*. Паразитирането му върху моите трудове продължава вече осем години и въпреки че съм сезирала Софийската градска прокуратура, **моите жалби и разобличения срещат каменно мълчание**. Смятам, че **фарсът, който се подготвя за 10 октомври в Народна библиотека - Пловдив, позори не само този уважаван културен институт, но - за кой ли път - и името на неговия патрон, Патриарха на българската литература Иван Вазов.**

Плагиатът и словото „таркан“

Милена ВЪРБАНОВА

Едно от *„най-тайнствените“* понятия в ранносредновековната българска титулатура е *„таркан“*. Още повече че по незнайно какви причини, тази титла винаги се явява в *„двоен вид“* **бори-таркан, зера-таркан, жупан таркан, олгу таркан, че даже и кана-таркан**, което историците приемат за *„необяснима“* тавтология.

Защо в продължение на повече от век, след океан пролято мастило, българските и чужди учени не са успели да разтълкуват адекватно тази загадъчна дума? **Защото - както многократно съм писала, никой не се интересува какво представлява тя като част на речта - съществително, прилагателно, причастие, наречие или нещо друго. А това е първото условие за обяснение на едно древно слово.** Посредствената мисъл води неумелия изследовател към презумпцията, че всяка титла е някакво съществително име.

След като разкрих смисъла на предъвкваната от поколения учени старинна българска титла *„ичиргубоил“* (вж. статията ми *„Значение на титлата ичиргубоил“*, включена и в моята нова книга *„Името България и етнонимът българи“*), по елегантен начин, свързан с доказателствата, които давам, че етруските (лидийци) и троянците са част от българския етнос, стигнах до дълбокия, първичен смисъл на словото *„таркан“*. А то се оказа много по-древно от представите, които имаме за него, свързвайки го само с ранното Средновековие.

Още отдавна чужди учени си дават сметка, че **номенът на етруските царе на Рим - Тарквиниите (Priscus и Superbus)** - има силно звуково сходство с титлата *„таркан“*. В книгата си *„Връх България“* (2016 г.), правя паралел между родовото име на **Тарквиниите и най-старото название на лидийската столица Сарди - Тарна или Тархна**. Името **Тарна (Тархна)** в цитирана си книга свързвам с това на нашата столица **Търново** и още множество характерни за България селищни названия - **Трън, Търнава, Търнак** и т. н. Но макар че подобна идея не е лишена от смисъл, както по-долу ще обясня, тя не води пряко към значението на имената **Тарквиний, Тархна** и думата *„таркан“*.

В статията си *„Етруски, траки, българи, руси“* приемам, че очевидната дори за първолак звукова прилика между името (или прозвището) на лукомона **Таркун (Tarkun)**, предшественик на **Тарквиниите**, и етнонима *„траки“* (с допустима инверсия на звуците *„а“ и „р“*) е пореден знак за принадлежността на **Тарквиниите и изобщо на етруските, към тракийския и българския етнос.** Но впоследствие осъзнах - преводът на **Tarkun** като *„тракун“* - **трак, тракиец - не е точен, значението на името е друго, идентично с Тарквиний, макар че начинът на изписване е различен. Разкривайки смисъла на** *„Тарквиний“*, ще обясня и този на *„Tarkun“*.

И така, стигаме до сигурното заключение, изразено и от предишни изследователи, че родовото име **Тарквиний** и титлата „таркан“ са смислово свързани (към тази смислова нишка аз добавям и названието на лидийската столица **Тарна - Тархна**). Но колкото и крещящо омонимно да звучат те, тъждеството им не може да бъде доказано, докато не се открие общото древно понятие, което ги е породило. Това понятие би осветило с мощен прожектор смисъла и на **Тарквиний, и на Тархна, и на** *„таркан“*.

Е, българи, аз открих това понятие. И то е *„торква“* - **torquis, torques** - мъжката огърлица. Защо *„торква“*? Защото в най-древния свят това особено мъжко украшение е било знак за принадлежност към висшата аристокрация. И едновременно белег за субординация пред върховната власт на царя - едно от значенията на **torquis** е *„хомот“*, *„ярем“*.

На стр. 11

Клада

Гълъбина МИТЕВА

Всички срещаме някога тази последна любов!
Тя нахлува в живота ни късен подобно торнадо...
Никой никога не е за нейната клада готов!
Но за нейния жертвен олтар сме достатъчно млади.

Тя не идва по тихи пътеки, покрити с трева.
И, тържествено важна, през входа параден не влиза!
Не нашепва в ухото ни ласкаво-нежни слова
и в крилете на птици вечерни по залез не слиза.

Не замръква в крайпътни мотели със слепи очи.
Не осъмва, нахална и гола, по шумни площади.
Срамежливо-несигурна в нощния бар не мълчи.
Тя избухва внезапно в последните дни листопадни!

И макар да разбираш, че сигурно ще изгориш!
(и това е по-сигурно даже от ада, и рая) -
скачаш в огъня смело! И дълго, и страстно гориш.
И тогава не мислиш... Изобщо не мислиш за края!

Има време за край! Нека кладата лумне сега!
Нека ближат езиците огнени моята кожа...
Островърхи кокичета нежно пробиват снега
и избухват в тържествен апломб: Любовта е възможна!

Подранилите щъркели благо разнасят вестта
над притихнали улици и ранобудни полета...
Под лъчите на мартенско слънце лежерно блестят
заснежените покриви, влюбени страстно в небето.

Полудели капчуци, усетили топлия зов
на събудени южни морета - проливно се стичат...
Ураганно връхлита последната наша любов!
Невъзможно-възможна - на жертвена клада прилича.

Музикален рецитал

На **11 октомври, петък, от 19 ч.** в Камерна зала „България“ ще се състои рецитълът **„Любовта - това (не)щастие“.**

Музикални творби от Л. Бетовен *(„Лунна соната“)*, **Р. Шуман** *(„Крайслериана“)*, **Клара Шуман** (*Романс № 3, посветен на Брамс)*, **Й. Брамс** *(„Интермецо, оп. 117)* и **Фр. Шопен** (*Балада №.3*) ще поднесе в свое изпълнение **световноизвестната и уважавана българска пианистка**

проф. Жени Захариева.

Билети на касите на Зала *„България“*.

Заповядайте!